aggressus est fugam: et ab
oriente usque ad occidentem p[er]
uenit: nusquam sibi uitam
nisi in fuge subsidio sperans.
Is igitur urbem romam ingressus.
utens adminiculo assistentis
sibi et adherentis demonis: uir
tutis quam paredrum uocant:
breui tempore in tantum maiorum
uenit perfectum: ut etiam symu
lachrum a ciuibus romanis tamquam
deus honore poneretur. XIII
Sed non in longum permanet:
stande quesita diuinitas.
Continuo namque in ipsis clau
dii temporibus clementia diuine
prudentie. probatissimum om
nium et apostolorum maximum
[illegible]

dicationis uerbo primus in [illegible]
roma euangelii sui clau[illegible]
Ianuam celestis regni apu[illegible]
Geritur cum romane urb[illegible]
clarum uerbi dei lumen [illegible]
exortum: symonis quid[illegible]
nebre cum suo auctore [illegible]
te sunt. Sermo autem uerita[illegible]
lucis, qui per petrum predica[illegible]
uniuersorum mentes placido
strauit auditu: ita ut co[illegible]
audientibus cum ulla saci[illegible]
fieret. Vnde cum neque au[illegible]
sola eis sufficeret: mari[illegible]
cipulum eius [illegible]
[illegible]
predicabat [illegible]
commonitionem [illegible]
[illegible]

Ce 611

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-124362-p0001-6

philol. 314.

Ha. 44.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-124362-p0002-2

Ce 2901.

CHIONIS PLATONICI EPISTOLÆ.

[redacted]

Editæ opera Ioannis Caselij.

[redacted]

Hic est ille Chion, Philosophus quidem, sed Martios tamen gerens spiritus: qui Clearchum, Heracleæ Ponticæ crudelissimum tyrannum de medio sustulit.

ROSTOCHII
Typis Stephani Myliandri.

Anno CIƆ IƆ XXCIII.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-124362-p0003-7

IOANNES CASELIVS S. D.

EVGENIO CHRISTOPHORI F. COLONIO.

SVnt, Coloni, qui Græcum sermonem, hodie præsertim, quando fuit ille orbis olim oculus, Græcia, nulli vsui esse, nec nisi hominum otiosorum delicias putent: idq́ tempus, quod illi cognoscendo tribuitur, pilæ dandum, aut aleæ, aut conuiuijs. Quid putent? Permulti equidem, qui se tamen studia doctrinæ profitentur colere, in alijs potius sunt quibusuis, quàm vt linguam venustißimam, sibiq́ cumprimis necessariam propter eius vsum in omnibus partibus sapientiæ perpetuum, discant. Fateor esse, qui lectione Græcorum scriptorum ludãt ita, vt talis pueri: qui cum ne eos quidem rectè intelligant, tamen Græcè scriptitant: sed hos non moramur, qui vt verbis sic in rebus balbutiunt, dum in vulgus stultam inscitiam

ſcitiam venditant pro ſapientia. Tu neq; horum inepta diligentia, neq; illorum falſo iudicio moueris, & quod optimo conſilio instituiſti, virili conſtantia perſequeris, & omnino perficere in animum induxiſti: tibiq; ipſas etiam litteras Græcas, hoc eſt liberalium artium theſauros comparas: quæ cum tibi præſidio ſint futuræ, tu iiſdem præſidio patriæ eſſe poßis. Non parcis labori, quod veluti precium eſt pro nobilißima merce, puta gemmis ſapientiæ: neq; ſumptui parcis, cum obrizum vilius illa eſſe, rectè tibi perſuaſeris: neq; poteris te illicijs voluptatum contrariarum inescari: cum vero etiam vites conſuetudinem malorum, tum ita ſtudes æqualibus, ne cuiusquam te ſuauitas in hoc curſu tam nobili retardet. Præmium tibi paratum eſt maius, quàm quod vni dabatur, qui viciſſet olympia: neq; id à quoquam cuiquam præripiatur. Tale enim eſt, cuius cum multis particeps poßis fieri: nec eſt, cur hoc minus velis. Inter eos enim, qui ad virtutem contendunt

& ſapientiam, non aliter viuitur: non minor maiori, nec maior minori, nec æqualis æquali inuidet. Sed olim ita magis ſenties, vbi ad metam perueneris. Reliquum erat, vt te, quod moris eſt, cohortarer: quo ego labore ſuperſedebo, tum quia id antè à me factum fuit, tum quia nequaquam opus eſſe intelligo. Cum enim puer vltro feceris, quæ tui officij erant; deinceps ita te geres, (radices enim egiſti ἐν τῇ ἀληθεῖ σπουδῇ, ἀφ' ἧς καὶ φιλόσοφοι | γινόμεθα, καὶ σπουδαῖοι λεγόμεθα) vt exſpectationem, quam de te concepimus ſingularem, non ſolum ſuſtineas, ſed etiam ſuperes. Ego, quod magnopere cupio, libenter auguror. Faueo adoleſcentiæ, tibi faueo maximè. Faueo enim ijs maximè, quibus animus eſt ſimplex, ingenium acre: vt quos ſciam, vbi bonis litteris probè expoliti fuerint, ornamento futuros & vſui reipublicæ. Vale. Roſtochio, IIX. K. Sext. Anno

CIↃ IↃ XXCIII.

ΕΠΙ-

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΧΙΩΝΟΣ.

ΜΑΤΡΙΔΙ. 1

Ἀπέδωκέ μοι Λύσις τὴν ἐπιστολὴν τρίτην ἡμέραν ἤδη περὶ Βυζάντιον διατρίβοντι, δι' ἧς τὴν σαυτοῦ σύγχυσιν καὶ πάσης τῆς οἰκίας ἐδήλους μοι. ἄλλος μὲν οὖν, ὅσοις ἔνεστι παραμυθήσασθαί σε, ταῦτ' ἂν διεξῄει, καὶ τὰς ἐκ τῆς ἀποδημίας ἐλπίδας ἐξηριθμεῖτο, καὶ ταύταις ἐπ' ἀντίρροπον λύπης εὐφροσύνην καθίστατο: ἐγὼ δὲ τοῦτ' αὐτὸ ἀξιῶ παρ' ὑμῶν γενέσθαι, ὅπως ἆθλόν μοι τῆς ἐλπιζομένης ἀρετῆς καταστήσητε, τὸ μακαρίους ὑμᾶς ποιῆσαι γονεῖς, ἀλλὰ μὴ τὸ παραμυθίαν ἐκ τῆς ἐμῆς παιδείας προσδέχεσθαι, μὴ λυπουμένους δὲ εὐτυχίαν. ἄμεινον δέ, ὥσπερ ἀθλοφόρῳ μείζονά μοι προσθεῖναι τὰ ἆθλα, ἵνα κρείττων ἐπὶ αὐτὰ ἀγωνιστὴς γένωμαι. οὕτως οὖν διάκεισο, ὦ πάτερ, καὶ παραμυθοῦ τὴν μητέρα: εἴπερ ἄρα ἐκείνην μὲν ἐν τοῖς παρηγορουμένοις, σὲ δὲ ἐν τοῖς παρηγοροῦσι τετάχθαι προσήκει.

II. Τῷ αὐτῷ.

Θράσων ἐμπορεύεται μὲν τὸν πόντον, χρηστὸς δὲ μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐπιτήδευσιν εἶναί μοι δοκεῖ: καὶ νῦν ἐν Βυζαντίῳ γενόμενος, ἔχω τινὰ αὐτῷ χάριν. θεάσασθαι γάρ μοι βουλομένῳ τὰ περὶ χώραν ἄξια θέας ὄντα, ἡγεμὼν τῆς ὁδοῦ ἐγένετο: καὶ τἄλλα ἐπεμελήθη, ὅπως μὴ πονηρά

τις ἡμῖν ἡ ὁδὸς, καὶ κυνηγετικὴ γένοιτο: ἀλλὰ σχημάτων τε χάριν καὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς ἁβροτέρα. τοῦτον ὡς ὑμᾶς πλέοντα ᾠήθην ταύτῃ τῇ μαρτυρίᾳ συμπαραπέμψαι δεῖν. θέας μὲν οὖν οὐδὲν οἶμαι χρῄζει, κατεσταλμένος ἐκ πολλοῦ χρόνου τὸν πόντον: εἰς δὲ τὴν οἰκίαν δῆλον, ὡς κατὰ τὸ σεαυτοῦ ἦθος ὑποδέξῃ προθύμως αὐτόν. ἐγὼ δὲ ὥρμημαι μὲν ἐκπλεῖν, ἀνέμου δὲ οὐκ ἐπιτυγχάνω.

III. Τῷ αὐτῷ.

Πολλὴν χάριν οἶδα τοῖς ἐπισχοῦσιν ἡμᾶς ἀνέμοις καὶ τὴν ἐν Βυζαντίῳ διατριβὴν βιασαμένοις: καίτοι τὸ πρῶτον ἠχθόμην αὐτοῖς ἐπειγόμενος. ἀλλὰ γὰρ ἀξία πρόφασις καὶ χρονιωτέρας μονῆς ἐφάνη Ξενοφῶν ὁ Σωκράτους γνώριμος. οὗτος γὰρ ὁ Ξενοφῶν εἷς τῶν ἐπ' Ἀρταξέρξην στρατευσαμένων Ἑλλήνων, Κύρῳ δὲ συμμάχων, ἐστί. καὶ τὸ μὲν πρῶτον μετά τινος τῶν στρατηγῶν ἦν, οὐδὲν πολυπραγμονῶν, ὅτι μὴ στρατιώτην ἐχρῆν, ὥσπερ εἷς ὢν τῶν Κύρῳ τιμίων. ὡς δὲ Κῦρός τε ἀπέθανεν ἐν τῇ πρώτῃ μάχῃ, καὶ οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων παρασπονδηθέντες ἀπετμήθησαν τὰς κεφαλὰς, ᾑρέθη στρατηγὸς, ἀνδρείας τε ἕνεκα καὶ τῆς ἄλλης σοφίας, δοκῶν ἄριστα ἂν διαπράξασθαι τὴν σωτηρίαν τοῖς Ἕλλησι: καὶ οὐκ ἔψευσεν αὐτοὺς τῆς ἐλπίδος, ἀλλὰ διὰ μέσης πολεμίας γῆς ὀλίγην στρατιὰν ἄγων περιεσώσατο, ἑκάστης ἡμέρας τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς παραστρατοπεδευόμενος. θαυμαστὰ μὲν οὖν, καὶ ταῦτα: πολὺ δὲ τούτων θαυμασιώτερόν τε καὶ μεῖζον, ὅπερ αὐτὸς ἐγὼ νῦν ἐθεασάμην.

σάμην. πεπονημένοι γὰρ οἱ ἕλληνες πολυχρονίῳ καὶ χαλεπῇ στρατείᾳ, καὶ μηδὲν ἄλλο εὑρημένοι τῶν κινδύνων ἆθλον, πλὴν τῆς σωτηρίας, δεξαμένων αὐτοὺς κατὰ φόβον τῶν Βυζαντίων, ἔγνωσαν διαρπάσαι τὴν πόλιν, καὶ πολὺς τάραχος αἰφνιδίως κατέσχε τοὺς Βυζαντίους. ἐπεὶ δὲ ὡπλίζοντό τε οἱ ξένοι, καὶ ὁ σαλπιγκτὴς ἐσήμαινεν, ἐγὼ μὲν ἀσπίδα καὶ λόγχην ἁρπάσας, ἔδραμον ἐπὶ τὸ τεῖχος, οὗ τῶν ἐφήβων τινὰς συνεστηκότας ἑώρων. ἦν δὲ ἡ φυλακὴ τῶν τειχῶν οὐδὲν ὠφέλιμος, πολεμίων κατεχόντων τὴν πόλιν. ἀλλ᾽ ὅμως ῥᾷον ἐνομίζομεν ἀμυνεῖσθαι, πλεονεκτοῦντες τῷ τόπῳ, ἢ ἀπολεῖσθαί γε βραδύτερον. κἀν τούτῳ στρατευομένων τῶν ἑλλήνων, ἑωρῶμεν κομήτην ἄνδρα καλὸν πάνυ, καὶ πρᾶον ἰδέσθαι, διεξιόντα μὲν δι᾽ αὐτῶν, καὶ παύοντα τῆς ὁρμῆς ἕκαστον. οὗτος δὲ ἦν ὁ ξενοφῶν. ὡς δὲ ἐκ τῶν ἐναντίων παρεκάλουν αὐτὸν οἱ στρατιῶται, ἕνα ὄντα πολλοῖς πείθεσθαι, καὶ ἀναπαῦσαι ποτὲ αὐτοὺς τῆς ταλαιπώρου καὶ χαλεπῆς στάλης: ἀνάγετε οὖν ἐπὶ πόδα, ἔφη, καὶ βουλεύσασθε. οὐ γὰρ δέος μὴ διαφύγῃ βουλευομένους τὸ πρᾶγμα ἐφ᾽ ἡμῖν κείμενον. ὡς δὲ τοῦτό γε αὐτῷ ἀπειθεῖν ᾐδέσθησαν, εἰς μέσον καταστὰς ὁ ξενοφῶν θαυμαστοὺς λόγους διέθετο, ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ ἐδήλωσεν. (οὐ γὰρ ἡμῖν γε σαφῶς ἐξηκούοντο.) τοὺς γοῦν πρὸ μικροῦ διαρπάζειν ἐγνωκότας τὴν πόλιν, μετρίους κατὰ τὴν ἀγορὰν ἑωρῶμεν ὠνουμένους τὰ ἐπιτήδεια, ὡς τῶν ἄλλων Βυζαντίων ἕκαστος, καὶ μηδὲν ἔτι ἐκείνου τοῦ ἀδίκου καὶ ἀρπακτοῦ ἄρεος πνέοντας. αὕτη δὲ ἡ ὄψις, ἐπίδειξις ἦν τῆς ξενοφῶντος ψυχῆς, ὅπως καὶ φρονεῖν καὶ λέγειν ἠδυνα-

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-124362-p0009-4

ἠδυνάτο. οὐ μὴν ἔγωγε ἡσυχίᾳ τὸν ἄνδρα παρελθεῖν ὑπέμεινα, (καὶ ταῦτα ὁμοίως Βυζαντίοις εὖ πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, ἐπεὶ διὰ τοὺς ἀνέμους καὶ αὐτὸς εἷς ἦν τῶν διαρπαθησομένων) ἀλλ' ἐγνώρισα αὐτῷ ἐμαυτόν. ὁ δὲ καὶ τῆς σῆς πρὸς Σωκράτη φιλίας ἀνεμιμνήσκετο, κἀμὲ φιλοσοφεῖν παρίστατο· καὶ τἆλλα οὐ στρατιωτικῶς, μὰ Δία, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλανθρώπως διελέγετο. νῦν δὲ εἰς Θρᾴκην ἄγει τὸ στράτευμα. Σεύθης γὰρ ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς πρός τινας ὁμόρους πολεμῶν, μετεπέμψατο, ἐντελῆ μισθὸν αὐτοῖς ὑποσχόμενος· οἱ δὲ ὑπήκουσαν. οὐ γὰρ ἄποροι διαλυθῆναι βούλονται, ἀλλὰ καὶ κτήσασθαί τι ἐκ τῶν πόνων, ἕως γε ἔτι στράτευμά εἰσιν. ἴσθι δὴ πολὺ με εἶναι προθυμότερον εἰς Ἀθήνας πλεύσεσθαι φιλοσοφήσοντα. μέμνησαι γὰρ δήπου, ὅτι προτρέπων με συνεχῶς ἐπὶ φιλοσοφίαν, καὶ θαυμαστὰ διεξιὼν περὶ τῶν καθ' ὁπωσοῦν σπουδασάντων περὶ αὐτὴν μέρος, τἆλλα μὲν εἶχες πειθόμενον, ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ φοβούμενον. ἐδόκει γάρ μοι τὰ μὲν λοιπὰ ὄντως σπουδαιοτέρους ποιεῖν, ὅσων ἐφάψαιτο. καὶ γὰρ τὸ σῶφρον καὶ τὸ δίκαιον οὐκ ἄλλοθεν ἀρύεσθαι τοὺς ἀνθρώπους ἢ φιλοσοφίας ᾤμην, τὸ δὲ πρακτικὸν καὶ σφοδρὸν διαλύειν τῆς ψυχῆς, καὶ μαλθάσσειν ἐπὶ τὸ ἥσυχον. ἀπραγμοσύνη γὰρ ἦν καὶ ἠρεμία, τὰ θαυμαστά, ὥς μοι ἔλεγες, ἐγκώμια φιλοσόφων. δεινὸν οὖν μοι κατεφαίνετο, εἰ φιλοσοφήσας τἆλλα μὲν ἀμείνων ἔσομαι, θαρραλέος δὲ οὐκ ἔτι, οὔτε στρατιώτης εἶναι δυνήσομαι, οὔτε θηρευτής, εἰ δέοι· ἀλλὰ

Proverb. πᾶν βάρβαρον φιλάργυρον.

Philosophi tranquillitatem spectat.

μεθήσω πάντα ταῦτα, ὥσπερ ἐπιλήσμονί τινι ἐπῳδῇ παντὸς ἔργου λαμπροτέρου κηληθεὶς τῇ φιλοσοφίᾳ. ἠγνόουν δ' ἄρα, ὅτι καὶ πρὸς ἀνδρίαν εἰσὶν ἀμείνους οἱ φιλοσοφήσαντες· καὶ μόλις γε αὐτὸ παρὰ Ξενοφῶντος ἔμαθον. οὐκ ἐπειδὴ διελέχθη μοι περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπεὶ τοιοῦτος ὢν ἐφάνη, ὁποῖός ἐστι. μάλιστα γὰρ δὴ μετασχὼν τῶν Σωκράτους λόγων, ἀρκεῖ στρατεύματα καὶ πόλεις σώζειν, καὶ οὐδὲν αὐτὸν ἐποίησε φιλοσοφία αὐτῷ τε καὶ τοῖς φίλοις ἀχρειότερον. ἡσυχία μὲν οὖν ποιητικωτέρα τάχα εὐδαιμονίας· ἤδη μέντοι καὶ πράξει καλῶς ἕκαστα, ὁ καλῶς ἠρεμεῖν δυνάμενος· ἐπεὶ καὶ μείζων ἂν εἴη τοῦ πολεμοῦντος ὁ πλεονεξίαν καὶ ἐπιθυμίαν καὶ τἄλλα πάθη χειρούμενος, ὧν καὶ οἱ νικῶντες τοὺς πολέμους ἡττῶνται. κἀγὼ οὖν ἐλπίζω φιλοσοφήσας, τά τε ἄλλα κρείττων ἔσεσθαι, καὶ οὐδὲν ἧττον ἀνδρεῖος, ἀλλ' ἧττον θρασύς. ταῦτα μὲν οὖν οὐ τοῦ ἱκανοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ πάνυ πέρα. γίγνωσκε δέ με ἤδη πρὸς τὸ πλεῖν ὄντα. καὶ γὰρ δὴ γέγονε καὶ τὰ τῶν ἀνέμων αἰσιώτερα.

Scipsum vincere victoria est vera.

IV. Τῷ αὐτῷ.

Ἐπιτυχόντες τῶν περὶ Σίμον καὶ ἐμπορίαν ὡς ὑμᾶς πλεόντων, ἔγνωμεν καὶ τὰ ἐν Περίνθῳ συντυχόντα δηλῶσαι. ἦν γὰρ μὲν ἐρίφων ἑσπερία δύσις. κἀγὼ προέλεγον τοῖς ἐν ἡμῖν ναύταις ἐπισχεῖν τὸν ἔκπλουν, καὶ ταῦτα ἐν Βυζαντίῳ διατρίβειν δυναμένοις· οἱ δ' οὐκ ἐπείθοντο, ἀλλὰ καὶ πάνυ μου τὴν πρόρρησιν ἐχλεύασαν, προβεβλῆσθαί μοι νόσον τινὰ ἀστρονομίας ὑπὸ Ἀρχεδήμου τοῦ ἀστρονόμου λέγοντες· κἀγὼ μέχρι μέν τινος ἀντεῖχον, καταναυμαχούμενος δ' ὑπὸ

Archedemus.

αὐτῶν εἶξα, καὶ ταῦτα, οὐδὲ αὐτὸς εἰδώς, εἰ ἀληθὲς αὐ-
τοῖς προλέγοιμι: ἅμα δὲ πνεῦμα οὔριον, καὶ καλὸς πλοῦς
προφαινόμενος, ἀπιστότερά μου ἐποίει τὰ προαγορεύμα-
τα. ὡς δὲ ἀνήχθημεν, ἕως μὲν συλληβρίαν παραλλάξαι,
κατεγελώμην ἐφ' οἷς προεῖπον, εὐχόμενός γε καὶ μέλλει τῆς
ἀποβάσεως γελᾶσθαι. ὡς δὲ τριάκοντά που σταδίους ἀπ' αὐ-
τῆς προεκόψαμεν, δεινὸς ἡμᾶς χειμὼν κατέλαβε, καὶ πο-
λὺν μὲν χρόνον οὐδαμοῦ καθορμίσαι τὴν ναῦν δυνάμενοι,
πονήρως πάνυ διεκείμεθα. μόλις δὲ ποτὲ ἐπιδόντες τὴν
πέρινθον, ἐβιαζόμεθα πρὸς αὐτήν, κωπηλάται ἀγαθοὶ
γινόμενοι. τοῖς μὲν γὰρ ἱστίοις οὐ φορητὸς ἦν ὁ ἄνεμος.
καὶ δεινὰ παθόντες, ἵνα μὴ λέγω τὰ μεταξύ, μέσων που
νυκτῶν κατήχθημεν εἰς πέρινθον. καὶ τότε μὲν κατεδάρ-
θομεν. ὑπελείπετο δὲ ὑμῖν καὶ ἕτερος χειμὼν οὐδὲν τοῦ
θαλαττίου μετριώτερος. περίνθιοι γὰρ ὑπὸ θρακῶν ἐπο-
λεμοῦντο: καὶ τοῦτο οἱ πάντα ἀγνοήσαντες ἡμεῖς οὐκ ἐπυ-
θόμεθα, καί περ δώδεκα ἡμέρας ἐν βυζαντίῳ διατρί-
ψαντες: ἀλλ', ὡς εἰκός, αἰφνίδιος ἡ καταδρομὴ τῶν
βαρβάρων ἐγένετο. ἀναστάντες οὖν ἐξῄειμεν ὀψόμενοι τὴν
πόλιν, ὡς ᾠόμεθα, ἐγώ τε καὶ ἡρακλείδης, καὶ ἀγάθων ὁ
χρηστός. εἵποντο δὲ ἡμῖν καὶ τῶν θεραπόντων βαίτυλος,
καὶ ποδάρκης, καὶ φίλων ὁ θρασύς: ἡμεῖς μὲν ἄνοπλοι:
τῶν δὲ θεραπόντων παρήρτητο ἑκάστῳ μάχαιρα. φίλων
μὲν γὰρ καὶ δόρυ ἐκόμιζε. μικρὸν δὲ προελθόντες ἀπὸ τοῦ
λιμένος, ὁρῶμεν στρατόπεδόν τε οὐ πρόσω τῆς πόλεως:
καί, τὸ δεινότερον, ἱππέας τρεῖς οὐ πόρρω ἡμῶν: καὶ φί-
λων

λων μὲν δούς μοι τὴν λόγχην, ἵν᾽ αὐτὸς ᾖ δρομικώτερος, ἐπὶ τὴν ναῦν ἔφευγεν· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐλπίζων ὠκύτερον ἵππου ἐμαυτὸν εἶναι, περὶ τὸν βραχίονα ἑλίττων θοἰμάτιον καὶ τὴν λόγχην διηγκυλωμένος ἔμενον· τὸ αὐτὸ δὲ ἐποίουν καὶ οἱ θεράποντες. ἡρακλείδης δὲ καὶ ἀγάθων λίθους ἔχοντες ὄπισω ἡμῶν ἐκρύπτοντο. προσελάσαντες δὲ οἱ θρᾶκες πρὶν εἰς ἐφικτὸν ἐλθεῖν ἠκόντισαν τρεῖς λόγχας ἕκαστος. καὶ αἱ μέν, μικρὸν πρὸ ἡμῶν ἔπεσον. οἱ δὲ πάλιν ἀναστρέψαντες, ὡς δὴ τετελεσμένου αὐτοῖς τοῦ ἔργου, ἤλαυνον εἰς τὸ στρατόπεδον. ἀνελόμενοι οὖν ἡμεῖς τὰς λόγχας, ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ λύσαντες τὰ ἀπόγεια ἐπλέομεν. νῦν δ᾽ ἐν χίῳ ἐσμέν, πάνυ ἐπιεικῶς τῶν ἀνέμων ἡμῖν περὶ πάντα τὸν πλοῦν χρησαμένων. λέγε οὖν δεχεδήμῳ, ὅτι ἐρίφων ἑσπερία δύσις οὐ κατὰ θάλατταν μόνον σημαίνει χαλεποὺς χειμῶνας, ἀλλὰ καὶ κατὰ γῆν χαλεπωτέρους. ἔχεις γὰρ ἐκ τῆς ἡμετέρας συντυχίας παῖξαι πρὸς αὐτόν.

Τῷ αὐτῷ.

Ἀφίγμεθα εἰς ἀθήνας, καὶ πλάτωνι τῷ σωκράτους γνωρίμῳ διαλεγόμεθα. τἄλλα τε πάντα σοφὸς ἀνήρ ἐστι, καὶ τὴν φιλοσοφίαν οὐκ ἀπολίτευτον ἔργῳ τοῖς γνωρίμοις ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἀμφήκη, πρός τε τὸ πρακτικὸν τοῦ βίου καὶ πρὸς ἡσυχίαν ἀπράγμονα. ἔγραφες δέ μοι καὶ περὶ τῆς σῆς πρὸς αὐτὸν φιλίας, ὅτι οὐ μικρὸν πλεονέκτημα τὴν πρὸς σωκράτη σου συνήθειαν εἰς αὐτὸν ἔχοιμι. ἴσθι οὖν ὅτι πάντων μὲν ποιεῖται λόγον, καὶ τὴν μίαν ἡμέραν ὁμιλησάντων σωκράτει·

οὐδενὶ δ' οὕτως αὐτὸν οἰκειοῖ, ὡς τῷ μάλιστα ἀπολαύειν αὐτοῦ δυναμένῳ. καὶ κατὰ τοῦτο γοῦν ἐσπουδάκαμεν μὴ μειονεκτεῖν τῆς Πλάτωνος φιλίας: ἀλλ' ἐν τούτοις τετάχθαι, ὑφ' ὧν εὖ πάσχειν φησὶν, ἐπὶ αὐτοὺς εὖ ποιεῖν δύναται. οὐ γὰρ ἥττονα εὐδαιμονίαν εἶναι λέγει, τὸ ἀγαθοὺς ποιεῖν τοῦ ἀγαθὸν γίνεσθαι. τὸ μὲν οὖν ὠφελεῖσθαι τοῖς δυναμένοις τῶν φίλων αὐτὸς παρέχει: τὸ δ' ὠφελεῖν, οὐχ ἧττον λαμβάνει παρὰ τῶν ὠφελεῖσθαι δυναμένων.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐκόμισέ μοι Φαίδιμος περικοῦ ῥοδίαν, καὶ μέλιτος ἀμφορέας πέντε, καὶ τοῦ μερσίτου οἴνου κεράμια εἴκοσι, καὶ πρὸς τούτοις τρία ἀργυρίου τάλαντα: καὶ τῆς μὲν πίστεως ἐκεῖνον ἐπαινῶ, τῆς δὲ ἐπιμελείας σὲ ἐπιγινώσκω. ἤδη μέν τοι τῶν ἐπιχωρίων γεννημάτων ὥσπερ ἀπαρχὰς βουλοίμην ἄν σε ἀποστέλλειν, εἴγε ἐπιτρέποι ὁ καιρός. τούτοις γὰρ καὶ τοὺς ἄλλους φίλους τέρπειν ἔνεστι, καὶ Πλάτωνα σοφίζεσθαι ἀδωροδόκητον ὄντα. χρημάτων δὲ οὐδεὶς ἔμοιγε πόθος, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις τε ὄντι, καὶ Πλάτωνι διαλεγομένῳ: ἐπεὶ καὶ ἄτοπον ἴσως πεπλευκέναι μὲν ἡμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἵνα ἧττον φιλοχρήματοι γενώμεθα: μηδὲν δὲ ἧττον, καὶ ἐκ Πόντου πλεῖν πρὸς ἡμᾶς τὴν φιλοπραγμοσύνην. χαριέστερον οὖν ποιήσεις ταῦτα πέμπων, ὅσα τῆς πατρίδος ἡμᾶς, οὐχ ὅσα πλούτου ἀναμνήσει.

Τῷ αὐτῷ.

Ἀρχέπολις Λήμνιος μέν ἐστιν, ὡς λέγει, τὸ γένος. φαῦλος δὲ καὶ ἀτέκμαρτος ἄνθρωπος, καὶ στασιαστὴς

πρὸς

πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πάντων πρὸς ἑαυτόν: σὺν δὲ τούτοις καὶ λελυμένος τὴν ἀποπληξίαν: καὶ πᾶν, ὃ ἂν οἰηθείη, λέγων, νοεῖ δ' ἀεὶ τὰ μωρότατα. οὗτος τὸ μὲν πρῶτον, ὡς πυνθάνομαι, ταμίας τε ἐν λήμνῳ γενόμενος, καὶ τὰς ὁμοίας μειζόνων ἀρχάς, οὐκ εὐπρεπῶς ἀπωθεῖτο. ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτῷ καταφρονῆσαι καὶ φιλοσοφίας, εἰς ἀθήνας κατέπλευσε, κἀκεῖ πολλὰ μὲν πλάτωνι δυσηρέστησε: πολλὰ δ' εἰς ἡμᾶς ἐβλασφήμησεν. οὐδὲν γὰρ αὐτῷ χρήσιμοι ἐφαινόμεθα, περὶ ἀρετῆς, ἀλλ' οὐ περὶ χρηματισμοῦ τὰς διαλέξεις ποιούμενοι. νῦν δὲ εἰς τὸν πόντον ἐμπορεύεσθαι φησίν, οὐκ ἀφρόνως: εἰ δὴ τοῦτο μόνον ἑαυτῷ προσήκειν λελογισαι: ἀλλὰ τὸ ἀστάθμητον αὐτοῦ καὶ πετόμενον οὐδὲ ταύτην ἐπιδέχεται τὴν φρόνησιν, ἵνα, ὅποι ἐστὶν, εἰδῇ, καὶ εἰς ὃ χρήσιμος. πρὸς γὰρ τὸ ἀεὶ φανταζόμενον μετεωρίζεται. οὗτος ἐπιλαθόμενος τῶν βλασφημιῶν, προσῆλθέ μοι καὶ ἐδεήθη, σοὶ γράψαι περὶ αὐτοῦ. ἐγὼ δὲ ἐκείνῳ μέν, ἵνα μὴ ἀναξίῳ ὄντι βελλεροφόντου σχῆμα πείθω, ἑτέραν ἐπιστολὴν ἔδωκα, οὐδὲ ἐκεῖ τι ὁμοίως ψευσάμενος. ταύτην δὲ προαναγομένῳ Λύσιδι ἐνεχείρισα. οἶμαι δὴ πάσῃ φιλανθρωπίᾳ δέξασθαί σε δεῖν τὸν ἄνθρωπον. καὶ εἰπεῖν ἐπὶ τέλει, ὅτι οὕτως ἀμείβεται χίων σὲ βλασφημήσαντας. τοῦτο γὰρ ἓν ἐστὶ τῶν μαθημάτων αὐτοῦ, ἃ σὺ ἐχλεύαζες, τὸ μηδένα κακὸν ἀμύνεσθαι μέχρι τοῦ μὴ αὐτὸν ἀγαθὸν εἶναι: τοῦτο δὲ ἔσται, ἐὰν εὐποιίαις αὐτοὺς ἀμυνώμεθα. οἶδα μὲν οὖν, ὅτι οὐδὲν πείσεται ἄτρωτος ὢν τὴν ψυχὴν ὑπὸ μωρίας: ὅμως δ' οὖν ἡμῶν αὐτῶν χάριν, γενέσθω τοῦτο τὸ πολίτευμα.

Vid. an referenda haec sint ad proverb. Βελλεροφόντης γράμματα. Et ad Plaut. Bacchid. sc. Conslinger: Bellerophontem jam hunc me fecit filius Egomet tabellas detuli ut vincirer.

τὰ δὲ περὶ αὐτοῦ λελυμένως καὶ ἀποκαλύπτως ἐδήλωσα. πρὸς ἄλλον μὲν οὐδὲν βλασφημήσας τῶν ὄντων οὐδένα. πρὸς σὲ δὲ, τὸν ἐμὸν νοῦν ὑπὸ μηδενὸς παραμπεχόμενον λόγου, ἁπλῶν καὶ σαφῆ δικαιῶν εἶναι.

Τῷ αὐτῷ. VIII.

Ὁ ἀποδιδούς σοι τὰ γράμματα Ἀρχέπολις ὁ λήμνιος ἐμπορευόμενος εἰς τὸν πόντον ἐδεήθη μου, ὅπως αὐτὸν συστήσαιμί σοι. ἐγὼ δὲ ἄσμενος ἐδεξάμην. καὶ γὰρ οὐδὲ φίλος μοι ὢν ἐτύγχανε. κέρδος οὖν μέγα ᾤμην, ἀφορμὴν λαβεῖν τοῦ ποιῆσαί τινα φίλον μὴ ὄντα πρότερον. εἰς ὃ κέρδος συλλήψῃ μοι καὶ σὺ, φιλανθρώπως αὐτὸν εἰσδεξάμενος. πείθομαι δὲ καὶ μέτριον ἔμπορον εἶναι. καὶ γὰρ φιλοσοφήσας πρότερον, εἶτα ἐμπορεύεται.

Βίωνι. IX.

Ὀλιγωρίαν μέν σου τοιαύτην περὶ ἐμοῦ οὐκ ἂν ἤλπισα ἔσεσθαι, οὔτε ἐβουλόμην προσδέξασθαι. θαυμάζω δὲ τὴν συντυχίαν, δι' ἣν οὐδὲν τέως ἥκει μοι παρὰ σοῦ γράμμα: καὶ ταῦτα συνεχῶς γραφόντων ἄλλων. ὑπὲρ μὲν οὖν τῶν ἠγνοημένων ἐγὼ αὐτὸς ὑπὲρ σοῦ ἀπολογήσομαι: τὸ δὲ λοιπὸν, εἴτε οἱ μὴ ἀποδιδόντες αἴτιοι γεγόνασι, φύλαξαι τοῦτο τῷ συνεχῶς γράφειν. (οὕτω γὰρ καὶ τῶν ἀποδωσόντων ἐπιτεύξῃ.) εἴτε σὺ μὴ γράφων, φύλαξαι καὶ τοῦτο. ῥᾳδία δέ ἐστιν αὐτοῦ φυλακή. καί τοι γε ἦν τῇ ἡμετέρᾳ φιλίᾳ τοσοῦτον, ὅσον καὶ τὰ δυσχερῆ νικᾶν δύνασθαι. ἢ ἐπιλέλησαι τοῦ ἡραίου καὶ τοῦ καλλιχόρου καὶ τῶν παρὰ καλλισθένει διατριβῶν, καὶ ὅσοις ἄλλοις τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς ἐκεράσαμεν; ἢ αὐτοὺς μὲν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἐμὲ δὲ φιλοσοφίας γευσάμενον

ἀμνημονεῖν αὐτῶν ὑπολαμβάνεις; ἀλλ' οὐ προσήκει σοι οὔτε αὐτὸ φαύλως ἔχειν περὶ τὴν φιλίαν, οὔτε περὶ ἐμοῦ φαῦλα εἰκάζειν: ἀλλὰ καὶ ὡς μεμνημένον αὐτῆς, καὶ ὡς μεμνημένῳ γράφειν συνεχέστερον.

Μάτριδι.

Πλάτωνι ἀδελφιδῶν θυγατέρες εἰσὶ τέσσαρες. τούτων τὴν πρεσβυτάτην ἐδίδου Σπευσίππῳ πρὸς γάμον καὶ μετρίαν προῖκα τριάκοντα μνᾶς. ἐπέπεμψε δὲ αὐτῷ ταύτας Διονύσιος. ἐγὼ οὖν ἄσπαστον ἡγησάμενος τὸν καιρὸν, τάλαντον προσετίθην τῇ προικί. καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ ἠναίνετο: ἐξεπολιόρκησα μὲν δι' αὐτὸν πάνυ ἀληθεῖ καὶ δικαίῳ λόγῳ. ἔφαμεν γὰρ, ὅτι οὐκ εἰς πλοῦτον, εἰς δὲ φιλανθρωπίαν σοι συμβαλλόμεθα: τὰς δὲ τοιαύτας δωρεὰς δέχεσθαι δεῖ. αὗται γὰρ τιμὰς αὔξουσι, αἱ δὲ ἄλλαι ἀτιμάζουσι. τιμᾷς μὲν οὖν φιλανθρωπίαν: ἀτιμάζεις δὲ πλοῦτον. ἥρμοσαι δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χαριεστάτοις Ἀθήνησιν: ἀλλ' οἱ μὲν πλουτοῦσι, Σπεύσιππος δὲ χαριέστερος ὢν πένεται. τοῦτο οὖν τὸ κέρδος ᾠήθην δηλῶσαί σοι: οὗ μεῖζον ἡμῖν οὐκ οἶδ' ἔτι περιγενέσθαι ἐν παντὶ τῷ βίῳ δύναται.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐκομισάμην παρὰ Βιάνορος τὴν ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ με ἀνακομίζεσθαι παρεκάλεις: ἱκανὸν γὰρ εἶναι πρὸς ἠνυνοῦν ἀποδημίαν πέντε ἐτῶν χρόνον: ἕκτου δὲ τὴν ἐμὴν ξενιτείαν ἄρχεσθαι. ἐμὲ δὲ ὅσος μὲν πόθος ἔχει καὶ ὑμῶν καὶ τῆς πατρίδος, αὐτοὶ σαφῶς ἴστε. ἔοικε δ' οὖν αὐτοὺς οὗτος ὁ πόθος καὶ βιάζεσθαί με πλείω χρόνον διατρίβειν Ἀθήνησιν. ὠφελιμώτερος γὰρ εἶναι ἢ συμπαθεῖν βούλομαι. τοῦτο δὲ τὸ

κράτους μόνη ἔχει φιλοσοφία. πενταετὴς δὲ χρόνος, ὦ πάτερ, οὐχ ὅπως φιλοσοφοῦσιν ἀπαρκεῖν ἔμοιγε φαίνεται, ἀλλ᾽ οὐδὲ τοῖς ἐμπορευομένοις ἐπιμελέστερον· καίτοιγε οἱ μὲν ἐπὶ τὰ εὐτελέστερα στέλλονται, ἡμεῖς δὲ ἀρετὴν ἐμπορευόμεθα, οὐδενὸς ἄλλου, πλὴν φύσεως, καὶ φιλοπονίας, καὶ χρόνου ὤνιον· ὧν τὰ μὲν οὐ παντελῶς ἡμῶν ἀπολείπεται· χρόνου μέντοι δεόμεθα. διατρίψαντες δὲ τὴν ἄλλην πενταετίαν ἀναστρέψομεν θεοῦ γε σώζοντος. σὲ δέ, ὦ λογισμῷ ἐκπέμπων ἡμᾶς ὑπέμενες, τούτῳ χρὴ καὶ χρονιζόντων μὴ ἄχθεσθαι· καὶ ταῦτα εἰδότα, ὡς οὐχὶ τὸ ἐκπλεῦσαι ἐπὶ παιδείαν ἀγαθοὺς ποιεῖ· τὸ δὲ χρονίσαι περὶ παιδείαν σπουδάζοντας.

Τῷ αὐτῷ.

Πρότερον μὲν ὥσπερ ἔγραφον δεκαετίαν ἐκπληρώσας, οὕτως ἐπανέρχεσθαι πρὸς ὑμᾶς ἐβουλόμην· νῦν δὲ ἀκούσας τὴν τυραννίδα, οὐκ ἂν ἔτι ὑπομείναιμι ἐν ἀσφαλεστέρῳ τῶν πολιτῶν εἶναι, ἀλλ᾽ ἢ ἂν ἄρξῃ τὸ ἔαρ πλευσοῦμαι, θεοῦ σώζοντος. νῦν μὲν γὰρ μεσοῦντος ἔτι τοῦ χειμῶνος, οὐκ ἐδυνάμην· ἐπεὶ καὶ τελέως ἄτοπον, ὁμοίους ἡμᾶς εἶναι, τοῖς ἐπειδάν τι ταραχθῇ, τῆς πατρίδος ἀποδράσκουσιν, ὅπῃ τύχοι, ἀλλὰ μὴ τότε μάλιστα παρεῖναι, ὅτε ἀνδρῶν ὠφελησόντων δεῖται, εἰ δὲ καὶ παντάπασιν ἐν ἀδυνάτῳ εἴη τὸ ὠφελεῖν, τό γοῦν μετέχειν βλάβης ἑκόντα, ἀρετῇ μὲν παραπλήσιά μοι δοκεῖ· χάρις δὲ ἴσως ἐνδεεστέρα. θαρραλεώτερον δέ σοι γέγραφα, ἐπεὶ καὶ λύσις τὴν ἐπιστολὴν ἐκόμιζεν.

Τῷ αὐ-

Τῷ αὐτῷ.

Οὕτως Κλέαρχος ὥς μοι ἔγραφες, οὐχ οὕτω σιληνὸν δέδοικε κατειληφότα αὐτοῦ τὸ φρούριον, ὡς ἡμᾶς φιλοσοφοῦντας. ἐπ' ἐκεῖνον μέν γε οὐκ ἐπέστειλε τέως τοὺς πολιορκήσοντας, ὡς πυνθάνομαι· ἐπ' ἐμὲ δ' ἧκέ τις Θρᾷξ δορυφόρος αὐτοῦ γενόμενος. ἔγνων γὰρ μετὰ ταῦτα, καὶ μικρὸν ὕστερον ἢ γραφῆναί σοι τὴν περὶ τῆς νόσου παρ' ἡμῶν ἐπιστολὴν, ἐπεχείρησεν (ἀνειλήφειν δ' ἐμαυτὸν ἱκανῶς ἤδη) καί μοι περὶ ἕκτην ὥραν μόνῳ περιπατοῦντι ἐν τῷ ᾠδείῳ καὶ περί τινος σκέμματος φροντίζοντι, αἰφνιδίως προσῆξεν. ἐγὼ δὲ εὐθέως μὲν ὑπενόησα, ὥσπερ ἦν. ὡς δὲ ξιφίδιόν τι ὁρῶ κακῶς μεταλαμβάνοντα, βοήσας, αὐτόν τε ἐξέπληξα, προσδραμὼν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ μετειληφότος ἤδη τὸ ἐγχειρίδιον καταλαμβάνω, καὶ τὸ λοιπὸν δὴ λακτίζων, καὶ περιαγνύων τὸν βραχίονα ἐξέβαλον αὐτοῦ τὸ ξίφος, καὶ ἐτρώθην μὲν κατενεχθέντος αὐτοῦ ἐπὶ τὸν πόδα, οὐ χαλεπῶς δὲ ὅμως. ἐκ τούτου δὴ ἰλιγγιῶντα ἔδησα τῷ ἰδίῳ ζώματι ἀποστρέψας εἰς τοὐπίσω τὼ χεῖρε, καὶ πρὸς τοὺς στρατηγοὺς ἄγω. κἀκεῖνος μὲν ἔτισε δίκην· ἐγὼ δὲ οὐδὲν δειλότερος εἰς τὸν πλοῦν γέγονα, ἀλλὰ τῶν ἐτησίων παυσαμένων, ὅπως ἂν ἔχω, πλεύσομαι. ἄτοπον γὰρ τυραννουμένης τῆς πατρίδος, ἡμᾶς δημοκρατεῖσθαι. „ καὶ τὰ μὲν ἐμὰ ὡς ἂν ἔχῃ, ἀσφαλῶς ἔχει. ἀγαθὸς γὰρ „ καὶ ζῶν καὶ ἀποθνήσκων ἔσομαι. ὅπως δέ τι καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος πολιτευώμεθα, πεῖθε τὸν Κλέαρχον, ὅτι φιλοσοφήσαντες, ἡσυχίας γλιχόμεθα, καὶ τελέως ἀπολίτευτοι

ταῖς ψυχαῖς ἐσμέν. ταῦτα δὲ καὶ διὰ Νύμφιδος πεῖθε αὐτόν, ὃς ἡμῖν μὲν φίλος, ἐκείνῳ δὲ καὶ συγγενής ἐστιν. οὕτω γὰρ ἂν πορρωτάτω πάσης ὑποψίας ἀπάγοιτο. ἀπροκαλύπτως δέ σοι γράφομεν, ἐπεὶ καὶ πιστοῖς ἐπιτιθέμεθα ἀνδράσι τὰς ἐπιστολάς, καὶ Κλέαρχος, ὡς ἐδήλους, καλῶς ποιῶν, περὶ γοῦν ταῦτα οὐ πολυπραγμονεῖ.

Τῷ αὐτῷ.

Εἰς Βυζάντιον θρασυτέρῳ μὲν, ταχεῖ δ' οὖν πλῷ διασωθεὶς, ἔγνων αὐτός τε ἐπιμεῖναι χρόνον, ὃν ἄν μοι καλῶς ἔχειν δοκῇ, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐκπέμψαι Κρώβυλον τὸν θεράποντα, ἵνα τὴν κάθοδον πράττωμεν ὠφελίμως τῇ πατρίδι. τὸ μὲν γὰρ ἡμέτερον ἀσφαλὲς, οὐκ ἐπὶ Κλεάρχῳ ἐστί. βούλομαι δ', ἐπεὶ προήχθην ἅπαξ, καὶ καθόλου σοι τὴν ἐμὴν γνώμην δηλῶσαι. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τῇ μὲν πατρίδι ὁ μέγιστος εἶναι κίνδυνος μετ' ἀτυχίας ἤδη παρούσης. νῦν τε γὰρ, ὡς πυνθάνομαι, σφαγάς τε ἀνδρῶν καὶ φυγὰς ὑπομένει: στερουμένη μὲν τῶν ἀρίστων πολιτῶν, τοῖς δὲ ἀσεβεστάτοις δουλεύουσα. καὶ εἰσαῦθις οὐχ ὁ τυχὼν αὐτῇ κίνδυνος, μήποτε ἐκ τῆς περὶ τούτων δυστυχίας, οἷς μὲν πόθος τοῦ τυραννεῖν, οἷς δὲ συνήθεια δουλείας γένηται, καὶ τὸ λοιπὸν εἰς μοναρχίαν ἀκατάληκτον περιστῇ τὰ πράγματα. μικραὶ γὰρ δὴ ῥοπαὶ καὶ τῶν πολυχρονίων καὶ σχεδὸν εἰπεῖν ἀπαύστων ἄρχουσι κακῶν, καὶ ἔγγιστα ὅμοιόν τι ποιοῦσι τοῖς νοσήμασι τῶν σωμάτων. ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνα περὶ μὲν τὰς ἀρχὰς ῥᾷον ἀπολύεται τῶν ἀνθρώπων, ἐνισχύσαντα δὲ δυσίατα καὶ τελέως ἀνίατα γίνεται,

οὕτω

οὕτω καὶ τὰ ἐν ταῖς πολιτείαις νοσήματα, μέχρι μὲν μνήμη τε ἐλευθερίας ἰσχύει, καὶ ἐπέρχεται τοῖς δουλουμένοις παράταξις, λύσις ὀχυρὰ γίνεται προσβουλόμενον τὸ πλῆθος· ἐπειδὰν δὲ ἅπαξ ὑπερισχύσῃ τὸ κακὸν, καὶ μηκέτι ᾖ τοῖς ἀνθρώποις λόγος, ὅπως αὐτὸ ἀπαλλάξωσιν ἑαυτῶν, ἀλλ' ὅπως ἂν ῥᾷστα ἐν αὐτῷ διάγοιεν, τότε ὁ παντελὴς ὄλεθρος γίνεται. ἡ μὲν οὖν πατρὶς ἐν τοιούτοις κακοῖς καὶ κινδύνοις ἐστίν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ βούλοιο τοὐμὸν σκέπτεσθαι, καὶ πάνυ ἀσφαλής εἰμι. δουλείαν γὰρ ταύτην ἔγωγε νομίζω, ἣ μετὰ τῶν σωμάτων καὶ τὰς ψυχὰς ὑφ' ἑαυτὴν ἔχει, ἡ δὲ τῆς μὲν ψυχῆς οὐδ' ὁπωσοῦν ἁπτομένη, τὸ δὲ σῶμα μόνον ἔχουσα, οὐδὲ δουλεία τυγχάνειν ἔμοιγε δοκεῖ. τεκμήριον δέ. εἴ τι γὰρ δουλείας κακὸν, τοῦτο ἐπὶ ψυχὴν καταβαίνει, ἐπεὶ καὶ ἄλλως οὐδὲ κακὸν λέγοιτο ἄν. φόβος γὰρ τοῦ παθεῖν τι, καὶ ἐκ τοῦ παθεῖν λύπη, τὰ δεινότατα τοῖς μὴ ἐλευθέροις. τί οὖν; ἄν τις μὴ φοβῆται μέλλον κακὸν, μηδὲ ἐπὶ τῷ γινομένῳ ἄχθηται, δουλεύσει; καὶ πῶς ὅγε μὴ ἔχων τὰ δουλείας κακά; ἴσθι οὖν τοιοῦτόν με ὑπὸ φιλοσοφίας γενόμενον, ὁποῖον κἂν δήσῃ Κλέαρχος, κἂν ὁτιοῦν δράσῃ τῶν χαλεπῶν, οὐδέποτε ποιήσει δοῦλον. οὐδέποτε γάρ μου τὴν ψυχὴν χειρώσεται, ἐν ᾗ τὸ δοῦλον ἢ τὸ ἐλεύθερον· ἐπεὶ σῶμάγε ἀεὶ συντυχίας ἧττον, κἂν ὑπὸ ἀνδρὶ μὴ τάττηται δεσπότῃ· ἢν δέ με ἀποκτείνῃ, τότε καὶ τὴν τελείαν ἐλευθερίαν χαριεῖταί μοι. ἦν γὰρ, οὐδὲ τὸ περιέχον σῶμα ᾠκείωσε τῇ ἑαυτοῦ δουλείᾳ.

Ταύτῃ τινὰ οἰκονομίαν ἐλλείπειν δοκεῖς κεχωρισμένῃ τοῦ σώματος; οὐ μόνον δὲ ἐγώ, ὃ ἂν πάσχω, ἐλεύθερος, ἀλλὰ καὶ Κλέαρχος, ὃ ἂν διαθῇ με, δοῦλος γενήσεται. φοβούμενος γὰρ διαθήσει· δέος ἢ οὐδὲν ἔχει ψυχῆς ἐλευθερίας. τὰ μὲν οὖν ἐμὰ ἐφ' ἑαυτῶν σκόπειν, ὡς ὁρᾷς, ἀσφαλέστερα εἰς τὸ παθεῖν, ἢ Κλεάρχῳ εἰς τὸ δρᾶσαι. καὶ τό γ' ἐμὸν οὐκ ἐπιμελείας, ἀλλ' ὀλιγωρίας δεῖται. τὸ γὰρ ψυχὴν φροντίζειν περὶ αὐτῶν, ἀνδρός ἐστιν οὐ πάνυ ἐλευθέρου· τὰ δὲ τῆς πατρίδος συνημμένα μοι, οὐκ ἐπιτρέπει τὴν αὐτόνομον ταύτην ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ πολιτεύεσθαι ἀναγκάζει καὶ κίνδυνον ἔχειν· κίνδυνον δέ, οὐχὶ μὴ αὐτός τι πάθω, ἀλλ' ἵνα μὴ πάσχουσάν τι τὴν πατρίδα οὐκ ὠφελήσω. διὰ τοῦτό μοι ἀνάγκη καίπερ μὴ φοβουμένῳ, θάνατον προνοεῖν, ὅπως μὴ πρότερον ἀποθάνω, ἢ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθανεῖν δυνήσωμαι. πολιτεύου δὴ πρὸς τὸν τύραννον, ἃ καὶ πρότερόν σοι ἔγραφον, πείθων αὐτόν. ὅτι ἡσυχίας ἐρασταί ἐσμεν, καὶ γράφε ἡμῖν, ἐὰν καὶ ἄλλο τί σοι δοκῇ πρὸς τὴν αὐτόθι πολιτείαν ἀνήκειν· ἐπεὶ ἀνάγκη μοι εἰς τὴν τῆς πατρίδος ἐλευθερίαν, ὑφαιρεῖν τι τῆς ἐμαυτοῦ, φροντίζοντι περὶ τούτων καὶ βουλομένῳ.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐπὶ μὲν τῷ συμπείθεσθαι τὸν τύραννον, οἷς περὶ ἐμοῦ πρὸς αὐτὸν ἔλεγες, συγχαίρω τῇ πατρίδι. γράψω δὲ καὶ αὐτὸς ὡς συνεβούλευσας, ἀπάγων αὐτὸν ἀπὸ τἀληθοῦς ὡς μάλιστα ἔνεστι. τοὐναντίον γὰρ ἂν ποιῶν, ψευσαίμην τοὺς ἐμαυτοῦ πολίτας καὶ φίλους, ὧν ἐξ ἐμοῦ ἤλπισαν,

καὶ

καὶ ταῦτα οὐκ ἀξίους ὄντας ἀπατᾶσθαι. τὸ δὲ εἶναι τὸν τύραννον τελέως καὶ χαλεπὸν, ὠφελιμώτερον ἔγωγε ἡγοῦμαι τῇ πόλει, ἢ τὸ δημοκοπεῖν αὐτὸν, καὶ προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος. τὸ δὲ αἴτιον, ὅτι οἱ μὲν χαλεποὶ διαφθείρονται ταχέως, κἂν μὴ καταλυθῶσι, μῖσος ὅμως τυραννίδος κατέλιπον τῷ πλήθει, καὶ παντελῶς τὴν μοναρχίαν ἐφ' ἑαυτῶν διέβαλον, οὕτως οὖν συμβαίνει τὸν γοῦν λοιπὸν χρόνον φυλακτικωτέρους γίνεσθαι καὶ προνοητικωτέρους τῆς δημοκρατίας ἅπαντας. ὅταν δέ τις δουλωσάμενος ἐκδημοκοπήσῃ τοὺς δουλωθέντας, κἂν ἀναιρεθῇ ταχέως, πολλὰ ὅμως ἐγκαταλείπει τυραννίδος ἐν ἑκάστοις κακά: ὧν οἱ μὲν εὖ τι πεπονθότες πείσεσθαι, οἱ δὲ ἄλλως δημαγωγηθέντες, τυφλοὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων εἰσὶ, καὶ τόν τε ἀναιρεθέντα οἰκτείρουσιν ὡς δὴ μέτριον, καὶ τὴν τυραννίδα οὐχ ὡς ἀνήκεστόν τι φυλάττονται κακόν: ἀγνοοῦντες, ὅτι κἂν πάντα τις ᾖ μέτριος τύραννος, διὰ τοῦτο καταλυτέος ἐστὶν, ὅτι ἔξεστιν αὐτῷ καὶ χαλεπῷ εἶναι. κλέαρχος δὴ ὠμὸς ὢν, αὐτός τε εὐχείρωτος ἔσται μισούμενος, καὶ τοῖς ἄλλοις δυσκατορθωτέραν ποιήσει τὴν τυραννίδα. προσποιούμενος δ' εἶναι μέτριος, αὐτός τε ἂν ταύτην τὴν δόξαν ἐκαρπώσατο, τοῖς τε βουλομένοις ὕστερον εὐέμβατον ἀπολίποι τὴν ἀκρόπολιν: ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ σοὶ δηλαδὴ φανερά. τὸν δὲ τρόπον τῆς γραφῆς καὶ ἀποδόσεως τῶν ἐπιστολῶν χαίρω, ὅτι δὴ σύ τε ἀσφαλῆ ἐνόμισας, καὶ τὸ τέλος μαρτυρεῖ, μὴ ἀτόπως εὑρῆσθαι. ἔπεμψα δέ σοι καὶ τὸ ἀντίγραφον τῆς πρὸς τὸν κλέαρ-

χον ἐπιστολῆς, διθυραμβικωτέραν ποιήσας ἐπίτηδες αὐτήν, ἵν' ἡμῶν καταφρονῇ, ὡς λογομανούντων τελέως.

Κλεάρχῳ.

Ἐν Ἀθήναις μοι φιλοσοφίας χάριν διατρίβοντι τῶν τε κοινῶν τινες φίλων, καὶ ὁ πατὴρ ἔγραψεν, ὡς δι' ὑποψίας εἴην πρὸς σέ· καὶ αἰτίας ἐκέλευεν ἀπολύσασθαι. τοῦτο γὰρ δίκαιον εἶναι, καὶ αὐτῷ μοι ἄμεινον. ἐγὼ δέ, ὅτι μὲν ὀρθῶς παρῄνουν ταῦτα, σαφῶς ᾔδειν· ἠγνόουν δέ, ἀφ' ὧν διεβλήθην. καὶ τοῦτό μοι πρὸς τὴν ἀπολογίαν ἦν εὔπορον. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς παρών, ὅτι περιεβάλλου τὴν ἀρχήν, οὔτε ἀπὼν ἐδυνάμην ἐναντιοῦσθαι· οὐδ' ὅλως ἢ λόγος ἢ ἔργον τι τῶν ἐμῶν ἐπιμιξίαν τινὰ ἔχει πρὸς τὰ αὐτόθι πράγματα. τίνες οὖν αἱ διαπόντιοι πρὸς μόναρχον ἐναντιώσεις ἀνθρώπου μετ' ὀλίγων οἰκετῶν ἀποδημοῦντος, οὐκ ἐγὼ εὕρισκον· καὶ διὰ τοῦτό γε ἠπόρουν ἀπολογίας, ὅτι οὐδὲν ἑώρων τὸ κατηγορούμενον. οὐκ ἠπόρουν δὲ πάλιν τῷ μηδὲν συνειδέναι τοιοῦτον, ὁποῖον ἴσως ὑποπτεύομαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἔχων πείθειν σε, ὅτι ἡ ἐμὴ ψυχὴ οὐδενὶ εὐεμβατός ἐστι τῶν τοιούτων βουλευμάτων. οἶμαι μὲν οὖν, εἰ καὶ μὴ πεφιλοσοφήκειν, ἱκανὸν ἂν γενέσθαι τεκμήριον τοῦ μὴ ἀπεχθῶς ἔχειν πρὸς σέ, τὸ μηδὲ ἠδικῆσθαί τι ὑπὸ σοῦ. οὐδὲ γὰρ οἱ ἀφιλοσόφητοι μὴ παντάπασί γε μανέντες, καθ' ἡδονήν τινα τὰς ἐπαχθείας ἐπαναιροῦνται· οὐδ' ἔρωτάς τινας ὥσπερ παιδικῶν ἐπιτηδευμάτων, οὕτω καὶ μίσους λαμβάνουσι· πολλοῦ δεῖ· ἀλλὰ καὶ πάνυ ἐπίστανται, ὅτι οὐδὲν ἀνθρώποις ἀπεχθείας ἀνιαρότερον. ὅταν γὰρ ὑπὸ ἀνηκέστου τι-

νος δι-

νος διαιρεθῶσιν ἀπὸ ἀλλήλων τὰς ψυχὰς, τότε ἀπεχθάνονται, καὶ οὐδὲ τότε ἑκόντες. ἡμῖν δὲ μέχρι τῆς νῦν ἡμέρας οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν ὑπῆρκται πρὸς ἀλλήλους ἀπεχθείας ἔργον. ἀλλὰ σοὶ μὲν οὐδὲν πλέον ὑπονοίας καὶ λόγου. ἐγὼ δὲ καθαρεύω τὴν ψυχὴν καὶ ἀπὸ τούτων. τί οὖν βουλόμενος ἐξαίφνης στασιάζω πρὸς σέ; καὶ ταῦτα μηδέπω καὶ τήμερον ἑωρακὼς ἀρχομένην ὑπὸ σοῦ τὴν πατρίδα, ἢ νὴ δία φυσῶσί με αἱ πολλαὶ τριήρεις καὶ οἱ ἱππεῖς, ἵνα εἰ μηδὲν ἄλλο, ὑποπτεύῃς τόγε δυνασθαί με ἐχθρὸν εἶναι: ἀλλὰ ἀπεδημήσαμεν σὺν ὀκτὼ θεράπουσι καὶ φίλοις δύο ἡρακλείδῃ καὶ ἀγάθωνι. ἀναλύω ἢ δύο τῶν οἰκετῶν ἀποβαλών. ταῦτα δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως πείθουσί σε ἱκανὴν εἶναι παρασκευὴν ἐπὶ σέ: ἐκεῖνο δ᾽ οὐ σκοπεῖς, ὅτι εἰ συνῄδειν ἐμαυτῷ δικαίως ὑποπτευομένῳ, οὐκ ἄν ποτε ἑκὼν ἐμαυτὸν ἐνεχείριζον τῷ ὑποπτεύοντι. ἢ οὕτω τὶς ἐραστὴς ἀπεχθειῶν εἰμι, ὥς τε μηδὲ τὴν πρὸς ἐμαυτὸν φυλάττειν φιλίαν, ἀλλ᾽ ἑκόντι ἐγχειρίζειν τὸ σῶμα τοῖς δικαίως αὐτὸ τιμωρησομένοις; ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ τοῖς μὴ φιλοσοφήσασιν ἱκανὴ, μᾶλλον ἢ πέρα τοῦ ἱκανοῦ ἀπολογία. ἐγὼ δὲ οὐδ᾽ ἄλλως ἀφυὴς γινόμενος πρὸς τὰ ἐκ τῆς φιλοσοφίας ἀγαθὰ, συνέλαβον τῇ φύσει ὡς μάλιστα ἐδυνάμην: καὶ νεανίας γινόμενος, οὐκ ἀρχὰς, οὐδὲ φιλοτιμίας εἱλόμην, ἀλλὰ εὐθέως αὐτῆς ἤρων τῆς φύσεως τῶν λόγων: καὶ οὗτός με ὁ ἔρως ἤγαγεν εἰς ἀθήνας καὶ πλάτωνι ἐποίησε φίλον: καὶ μέχρι γε νῦν, οὔπω αὐτοῦ πεπλήσμαι. φύσεως μὲν οὖν οὕτως ἔχων πρὸς ἡσυχίαν, ὡς ἔτι παντελῶς νέος ὢν, καταφρονῆσαι

πάντων

πάντων, ὅσα ἄρχειν ταραχικωτέρου βίου δύναται. ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας, οὔτε ἐκυνηγέτουν, οὐδὲ ναύτης εἰς Ἑλλήσποντον ἐπὶ Λακεδαιμονίους σὺν Ἀθηναίοις ἔπλεον: οὐδὲ ταῦτα ἐπαιδευόμην, ἀφ᾽ ὧν τυράννοις καὶ βασιλεῦσιν ἐχθρὸς ἔσομαι. ἀλλ᾽ ἀνδρὶ ἡσυχίας ἐραστῇ διελεγόμην τὸν ἔγγιστα θεῷ λόγον παιδευόμενος: καί μοι πρῶτον παρ᾽ αὐτοῦ παρηγγέλθη ἡσυχίαν ποθεῖν. ταύτην γὰρ τοῦ κατὰ φιλοσοφίαν λόγου φῶς εἶναι: τὴν δὲ πολιτείαν καὶ πολυπραγμοσύνην, ὥσπερ ζόφον τινὰ ἐπικαλύπτειν, καὶ ἀνεύρετον ποιεῖν τοῖς ἐρευνῶσιν. ὡς δὲ οὔτε πεφυκέναι κακὸς ἐδόκουν πρὸς αὐτήν, οὔτε πείθεσθαι ῥᾳδίως περὶ αὐτῆς, τηνικαῦτα ἤδη θεὸν πάντων ἐπόπτην, καὶ κόσμου κατασκευὴν ἐμάνθανον, καὶ φύσεως ἀρχὰς ἑώρων, καὶ δικαιοσύνην τιμᾶν ἐδιδασκόμην, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα παιδεύει φιλοσοφία: καὶ οὐδὲν οὐχ ὅπως τοῦ εἰδέναι ταῦτα, ἀλλ᾽ οὐδὲ τοῦ ζητεῖν τιμιώτερον. τί γὰρ κάλλιστον ἢ ἀνθρώπων ὄντα θνητῆς φύσεως καὶ θεοῦ κεκραμένον μοίρᾳ, μόνοις συναιρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτοῦ, καὶ ταῦτα, πρὸς τὸ συγγενὲς ἄγειν; συγγενῆ δὲ τῷ θείῳ τὰ θεῖα λέγω. ταῦτα ηὐχόμην τε καὶ ἐσπούδαζον μαθεῖν. πολιτείας δὲ, (ἀνέξῃ γὰρ μετὰ παρρησίας μου λέγοντος) οὐδὲ μεμνῆσθαι ἠξίουν. ἔμαθον δὲ ἄλλα τε πολλὰ καὶ ταῦτα, οἷς νῦν χρήσομαι πρὸς σέ: τὸν μὲν μὴ ἀδικοῦντα τιμᾶν: τὸν δὲ ἀδικοῦντα ἄριστον μὲν εὐεργεσίαις ἀμείβεσθαι, εἰ δὲ μήγε, ἡσυχίᾳ: καὶ φίλον μὲν τιμιώτατον ἡγεῖσθαι, ἐχθρὸν δὲ μηδένα ἑαυτῷ κατασκευάζειν: καὶ τὸν ὄντα, φίλον ποιεῖσθαι: καὶ

μηδὲν

μηδὲν τηλικοῦτον νομίζειν κακὸν, ὅσον ἂν ταράξειε τὴν ψυχὴν καὶ τῶν οἰκείων ἔργων ἀποτρέψειε πρὸς ἕτερα. ἄραγε ἐπιβούλῳ μοι νομίζεις χρῆσθαι ταῦτα εἰδότι; μηδαμῶς. ἀλλὰ σοὶ μὲν ἀποκείσθω πολέμων ἔργα καὶ πολιτειῶν: ἡμῖν δὲ τῆς σῆς τοσοῦτον ἀποτετμήσθω τυραννίδος, ὅσον ἀταράχῳ ἀνδρὶ δοκεῖ ἐνησυχάσαι. πείθομαι δὲ ὅτι ἐὰν καὶ διαλέγεσθαί με ἀφῇς τοῖς φίλοις, ἠρεμαίους ἂν αὐτοὺς ποιήσαιμι καὶ ἀπλιτεύτους, ὧν σὺ βούλει, διεξιὼν τὰ ἀεὶ ἡμῖν μελετώμενα φιλοσοφίας ἐγκώμια: ἐπεὶ καὶ τελέως ἂν εἴην μὴ ταῦτα φρονῶν ἀχάριστος. φέρε γὰρ εἴ μοι ταραττομένῳ, ὧν σὺ ὑποπτεύεις, ἡ πραεῖα ἐπισταίη θεὸς ἡσυχία, καὶ ταῦτα λέγοι: ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρὸς, ὦ χίων: καὶ οὔτε τῶν καλῶν ἐκείνων μαθημάτων, οὔτε ὅλως σεαυτοῦ μνήμην ἔχεις: ἐμοὶ χρώμενος, δικαιοσύνην ἤσκησας καὶ σωφροσύνην ἐκτήσω: καὶ θεὸν ἔμαθες καὶ τὴν σεαυτοῦ πρὸς αὐτὸν συγγένειαν ἀνενεώσω: καὶ τῶν ταπεινοτέρων τούτων, θαυμαστῶν δὲ τοῖς ἄλλοις κατεφρόνησας, φιλοτιμίας, καὶ πλούτου, καὶ ὅσα τούτοις ὅμοια: εἶτα νῦν, ὅτε ἀποδιδόναι σε δεῖ τὴν χάριν, μείζονι ἤδη νόμῳ καὶ κρείττονι ψυχῇ συνόντα μοι καὶ διαλεγόμενον ἀπολείψεις με, οὐδὲ μεμνημένος, ὅτι οὐ τὰ ἄλλα μόνον ἐκ φιλοσοφίας ἔμαθες, ἀλλὰ καὶ τὸ ζητεῖν δεξιῶς, ἃ μήπω οἶδας. καὶ πῶς ἂν σύγε ζητήσειας ἢ εὕροις ἐμοῦ στερόμενος; ταῦτ' εἰ λέγοι, τί ἂν ἀποκριναίμην πρὸς αὐτὴν δίκαιον; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδὲν ὁρῶ. ἀλλὰ μὴν εὖ ἴσθι ὡς ἐγὼ ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἀεὶ λέγω. λέγει γὰρ

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-124362-p0027-0

ἕκαστος πρὸς ἑαυτὸν ἃ φρονεῖ. καὶ οὐκ ἄν ποτε αὐτῶν ἀπολειφθείην. ὥστε οὐδέν σοι δέος ἐξ ἡμῶν εὔλογον. οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἅψεται τῶν σῶν πραγμάτων ἡ ἐμὴ ἡσυχία.

Πλάτωνι.

Δυσὶν ἡμέραις τῶν διονυσίων ἔμπροσθεν τοὺς πιστοτάτους μοι τῶν θεραπόντων πυλάδην καὶ φιλόκαλων ἔπεμψα ὡς σέ. μέλλω γὰρ τοῖς διονυσίοις ἐπιτίθεσθαι τῷ τυράννῳ, πολιτευσάμενος ἐκ πολλοῦ ἀνύποπτος αὐτῷ γενέσθαι. πέμπεται δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ πομπὴ τῷ διονύσῳ, καὶ δοκεῖ ὀλιγωρότερον ἕξειν δι᾽ αὐτὴν τὰ τῶν δορυφόρων: εἰδὲ μή γε κἂν δέῃ διὰ πυρὸς ἐλθεῖν, οὐκ ὀκνήσομεν, οὐδὲ καταισχυνοῦμεν, οὔτε ἑαυτοὺς, οὔτε τὴν σὴν φιλοσοφίαν. καὶ τὰ τῶν συνωμοτῶν δέ ἐστιν ἡμῖν ὀχυρὰ: πίστει δὲ ἢ πλήθει ὀχυρώτερα. οἶδα μὲν οὖν ὡς ἀναιρεθήσομαι: τελειώσας δὲ μόνον τυραννοκτονίαν, τοῦτο παθεῖν εὔχομαι. μετὰ παιᾶνος γὰρ ἂν καὶ νικητηρίων ἀπολείποιμι τὸν βίον, εἰ καταλύσας τὴν τυραννίδα ἐξ ἀνθρώπων ἀπελεύσομαι. σημαίνει γάρ μοι καὶ ἱερὰ καὶ οἰωνίσματα καὶ πᾶσα ἁπλῶς μαντεία θάνατον, κατορθώσαντι τὴν πρᾶξιν. ἐθεασάμην δὲ καὶ αὐτὸς ἐναργεστέραν ἢ κατ᾽ ὄνειρον ὄψιν. ἔδοξε γάρ μοι γυνὴ θεῖόν τι χρῆμα κάλλους καὶ μεγέθους ἀναδεῖν με κοτίνῳ καὶ ταινίαις, καὶ μετὰ μικρὸν ἀποδεῖξαί τι μνῆμα περικαλλὲς καὶ εἰπεῖν: ἐπειδὴ κέκμηκας, ὦ χίων, ἴθι εἰς τουτὶ τὸ μνῆμα ἀναπαυσόμενος. ἐκ τούτου δὲ τοῦ ὀνείρατος εὔελπίς εἰμι καλοῦ θανάτου τυχεῖν. νομίζω γὰρ μηδὲν

κίβδη-

κίβδηλον εἶναι ψυχῆς μάντευμα· ἐπεὶ καὶ σὺ οὕτως ἐγίνωσκες. εἰ δὲ καὶ ἀληθεύσειεν ἡ μαντεία, μακαριώτατον ἐμαυτὸν ἡγοῦμαι γενέσθαι, ἢ εἰ βίος μοι μετὰ τὴν τυραννοκτονίαν εἰς γῆρας ἐδίδοτο. καλὸν γάρ μοι μεγάλα διαπραξαμένῳ πρότερον ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλάττεσθαι, ἢ χρόνου τι συναπολαῦσαι. καὶ ἃ ἂν δράσωμεν, πολὺ νομισθήσεται μείζονα, οἷς πεισόμεθα· καὶ αὐτοὶ τιμιώτεροι ἐσόμεθα τοῖς εὖ παθοῦσιν, εἰ τῷ ἰδίῳ θανάτῳ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῖς ὠνησόμεθα. μείζων γὰρ ὠφέλεια τοῖς εὐεργετηθεῖσιν εἶναι φαίνεται, ἧς ὁ δράσας οὐ μεταλαμβάνει. οὕτως μὲν δὴ προθύμως ἔχομεν πρὸς τὴν μαντείαν τοῦ θανάτου. Σὺ δὲ χαῖρέ τε, ὦ Πλάτων, καὶ εὐδαιμονοίης εἰς τέλειον γῆρας. προσαγορεύω δέ σε ὕστατα, ὡς πείθομαι.

τέλος.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-124362-p0029-5

Universitäts- u. Landesbibliothek Halle/S.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-124362-p0030-7

Ce 611: 8

(X 220 3041)

M

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-124362-p0031-3

[illegible]
sunt aduersus humani gene-
ris communem principem repug-
naturum decreuit: ducem
quendam et magistrum mili-
cie sue scientem diuina pla-
gere: et uirtutum castra duc-
tare. Iste adueniens ex orientis
partibus: ut celestis quidam ne-
gociator: merrimonia diuini
luminis si quis sit compa-
ratus aduexit: et salutaris p

[illegible] …onibus permanentem …
pus ab obsecrando desisti…
quam que orauerant im…
petrarent. Et hec fuit cau…
tendi: quod sicut in marciu…
titur euangelium. Petrus s…
per spiritum sanctum religiose spolia…
compit furto delectatus …
dem eorum per hec deuotione…
considerans: secumque con…
uit: et imperatum legenda…
scripturam ecclesiis tradid…

Ce 2904.

CHIONIS PLATONICI EPISTOLÆ.

[redacted]

Editæ opera Ioannis Caselij.

[redacted]

Hic est ille Chion, Philosophus quidem, sed Martios tamen gerens spiritus: qui Clearchum, Heracleæ Ponticæ crudelissimum tyrannum de medio sustulit.

ROSTOCHII
Typis Stephani Myliandrj.
Anno CIƆ IƆ XXCIII.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-124362-p0033-4